

Yours fr. Thorvaldsen
15 April 1913.

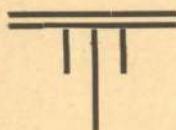
Mellem Storbyens Artister.

Drama i 50 Afdelinger

af

Alfred Kjerulf.

Iscenesættelse: Schnedler Sørensen.

I Filmen medvirker
en af Europas største
Rovdyrgrupper.

Personerne:

Spiro, Luftgymnastiker Hr. + +

Ulla, hans Kone, Linedanserinde
Fru Ella Sprange

John, hendes Broder, Jockey . . Hr. + +

Marengo, Dompteur - + +

Afdelingerne.

1. Artisterne gaar til Prøve.
2. Spiro og hans Hustru.
3. Et lykkeligt Ægtepar.
4. Den gode Broder.
5. Skinsygens Kvaler.
6. En Tilnærmelse.
7. Gaa Deres Vej!
8. Løvetæmmerens Frækhed.
9. Den lille Hjælper.
10. En Brydekamp.
11. To Fjender.
12. Premiären.
13. Under Cirkuskuplen.
14. En Leg med Døden.
15. Et Fejlgreb.
16. Katastrofen.
17. Den døende Artist.

18. Ullas Sorg.
19. En Beskytter.
20. Kæmpeslangen bryder ud.
21. En farlig Sovekammerat.
22. En Moder.
23. Reddet.
24. Det gamle Mod.
25. Paa Direktørens Kontor.
26. Vi mangler en Sensation.
27. Den nye *Clou*.
28. Vil De — eller vil De ikke!
29. Kampen for Brødet.
30. Et nervepirrende Nummer.
31. I Cirkuskaféen.
32. Alene to.
33. Igen afvist.
34. Løvetæmmerens Hævn.
35. Den store Aften.
36. Er Du nervøs?
37. Den Forsmaaede.
38. Der er hun!
39. Blandt Løver og Tigere.
40. Paa Linen.
41. De første Skridt.
42. Gaar det mon godt?
43. Marengo arbejder.

44. Rasende Dyr.
45. Ulla bliver nervøs.
46. Faldet.
47. En kæk Broder.
48. Frelst!
49. Det sidste Skud.
50. Nemesis.

Den unge Gymnastiker Spiro og hans Kone, Line-danserinden Ulla, lever et lykkeligt Familieliv sammen med deres lille Søn Flemming, men Ulla møder snart sin Skæbne i Dompteuren Marengos Skikkelse.

Evig og altid forfølger denne usympatetiske Dyretæmmer hende med sine Kærlighedserklæringer, men Ulla afviser ham stadig med tavs Foragt.

Hun lever kun for sin Mand og sin lille Dreng.

Men Artistens Liv er en stadig Leg med Døden, og en Aften, da Spiro arbejder højt oppe under Cirkuskuplen, griber han fejl og styrter ned fra den svimlende Højde, og da Sikkerhedsnættet samtidig brister, finder de ham som Lig i Manegens hvide Savsmuld.

Stakkels Ulla er ude af sig selv af Sorg, men hendes Broder, John, der er Jockey ved samme Cirkus, lover at være hendes Beskytter i Fremtiden, og — en stor Glæde midt i Sorgen — Ulla har jo sin lille Flemming at leve for.

Men efter Spiros Død bliver Marengo mere og mere nærgaaende mod Ulla, og hvor han kan se sit Snit dertil, gør han hende allehaande usminkede Tilbud. En Dag trænger han sig ind i hendes Garderobe; men den lille Flemming, der forstaar, at der er noget galt paa Færde, løber ud og henter John, og nu opstaar der en regulær Brydekamp mellem de to Artistter, der fra den Dag af hader hinanden.

En Leg med Døden.

Samme Aften er Marengos store Kæmpeslange brutt ud af Buret og ser sit Snit til at liste sig ind i Ullas

Broder og Søster.

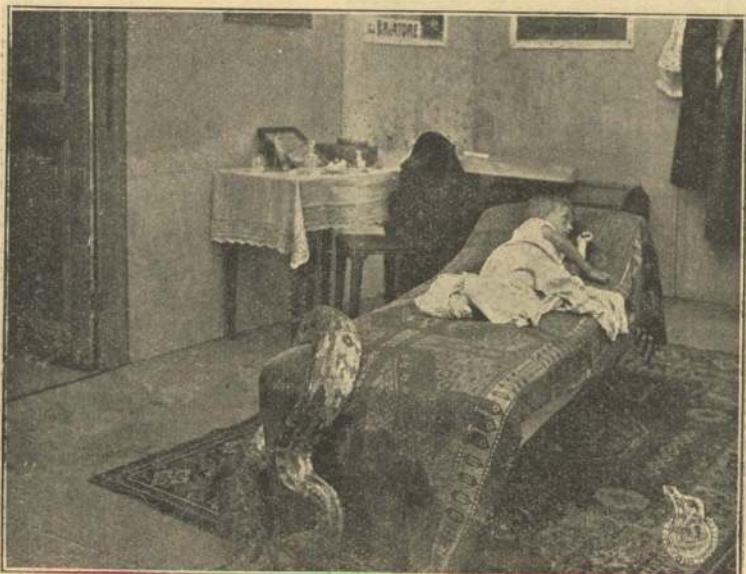

Hævntanker.

Garderobe, hvor den lille Flemming ligger og sover. —
Tilfældigvis kommer Ulla derind, netop som Slangen snor

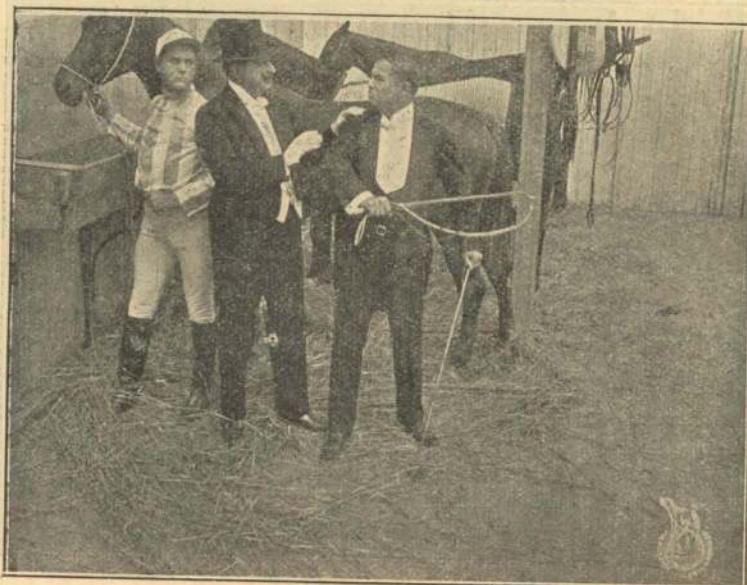

En nærgaaende Bejler.

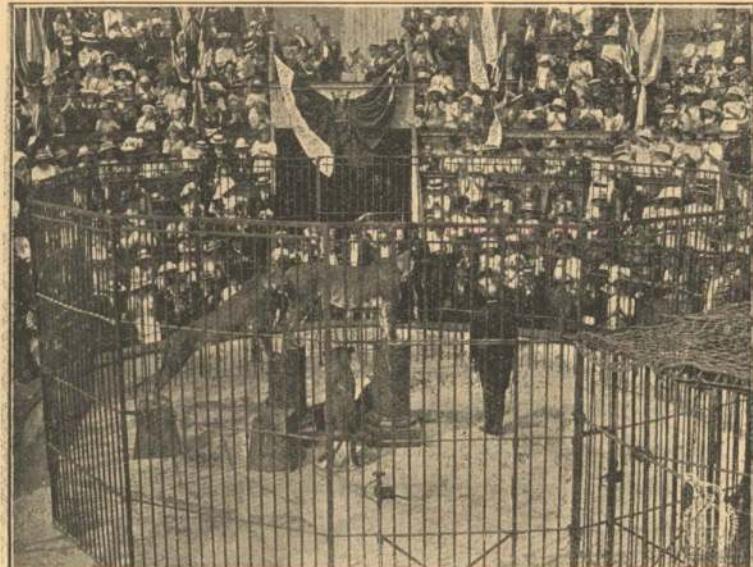

En farlig Sovekammerat.

sig om den lille, og under store Anstrengelser lykkes det hende at bære Slangen ud af Garderoben.

Stridende Parter.

Et nervepirrende Nummer.

John, der tror, at Marengo med Vilje har sluppet Slangen ud, ypper Klammeri med ham, men inden det

Nemesis.

gaar over til Haandgribeligheder, skiller Staldpersonalet dem ad.

Imidlertid er Cirkusdirektøren kommen til det Resultat, at der maa gøres noget ekstra for at skaffe Folk i Huset, og han udklækker da den Idé, at Ulla skal gaa paa Line over Løveburet, medens Marengo nede i Buret fremviser sine Dyr. Marengo er straks villig til at gaa ind paa Direktørens Forslag, hvorimod Ulla først siger afgjort Nej. Da Direktøren imidlertid truer hende med hendes Afsked, gaar hun dog tilsidst ind derpaa.

Samme Dag, som det sensationelle Nummer skal vises om Aftenen, gør Marengo endnu en Tilnærmelse til Ulla, og da han efter bliver afvist, sværger han at hævne sig.

Aftenen kommer, og Huset er naturligvis udsolgt.

Nu kommer Forestillingens Clou: Ullas Dans over Løveburet.

Hun er en Smule nervøs, men John sætter Mod i hende, og dristigt træder hun ud paa Linen.

Dog — da hun er kommen midtvejs, hører hun en frygtelig Brølen under sig. Det er Marengo der har tirret Løverne op til et sandt Raseri.

Da sker det forfærdelige — Ulla bliver nervøs og mister Balancen!

Et tusindstommigt Skrig skingrer gennem Cirkus: Ulla er styrtet ned til Løverne.

I eet Spring er John inde i Buret og faar hende revet ud, inden der sker noget, hvorimod Marengo, idet han vil springe ud, snubler over Burets Kant.

Et Skud knalder gennem Larmen fra den ophidsede Tilskuerskare, og da Tjenerne styrter til, ligger Marengo døende udenfor Buret. Hans Revolver er i Faldet gaaet af, og Skuddet har virket dræbende.

Nemesis har ramt ham med sin straffende Haand.

*Filmen, saavel som dens Plakat- og Program-Tekst
o. a. signende Materiale ejes med absolut Eneret af*

*■/s Fotorama,
Aarhus - København - Kristiania.*

*Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstat-
ningskrav blive gjort gældende mod Vedkommende.*

**A/S NORDISK
FILMS-KOMPAGNI
COPENHAGEN**

BERLIN. LONDON. NEW YORK. PARIS. WIEN.
BUDAPEST. MOSCOU. BARCELONA. SOFIA.

C I R K U S L I V.

Den unge Gymnastiker Spiro og hans Kone, Linedanserinden Ulla, lever et lykkeligt Familieliv sammen med deres lille Søn Flemming, men Ulla møder snart sin Skæbne i Dompteuren Marengos Skikkelse. Ewig og altid forfølger han hende med sine Kærighedsklæringer, men Ulla afdiser ham stadig med tøvs Foragt. Hun lever kun for sin Mand og sin lille Dreng. Men Artistens Liv er en stadig Leg med Døden, og en Aften, da Spiro arbejder højt oppe under Cirkuskuplen, griber han fejl, og styrter ned fra den svimlende Højde, og da Sikkerhedsnættet samtidig brister, finder de ham som Lig i Monogons hvide Savsmuld. Stakkels Ulla er ude af sig selv af Sorg, men hendes Broder, John, der er Jockey ved samme Cirkus, lover at være hendes Beskytter i Fremtiden, og Ulla har jo sin lille Flemming at leve for.

Men efter Spiros Død bliver Marengo mere og mere nærgående mod Ulla, og hvor han kan se sit Snit dertil, gør han hende alle haende usminkede Tilbud. En Dag trænger han sig ind i hendes Garderoobe, men den lille Flemming, der forstår, at der er noget galt paa Færd, løber ud og henter John, og nu opstår der en regulær Brydekamp mellem de to Artistter, der fra den Dag af hader hinanden. Samme Aften er Marengos store Kæmpeslange brudt ud af Burst, og ser sit Snit til at liste sig ind i Ullas Garderoobe, hvor den lille Flemming ligger og sover. Tilfældigvis kommer Ulla derind, netop som Slangen snor sig om den Lille, og under store Anstrængelser lykkes det hende at bære Slangen ud af Garderoben. John, der tror, at Marengo med Vilje har sluppet Slangen ud, ypper Klammori med ham, men inden det gear over til Handgribeligheder, skiller Staldpersonalet dem ad.

Imidlertid er Cirkusdirektøren kommen til det Resultat, at der maa gøres noget extra for at skaffe Folk i Huset, og han

udklækker da den Idé, at Ulla skal gaa paa Line over Løveburet, medens Marengo nede i Buret fremviser sine Dyr. Marengo er straks villig til at gaa ind paa Direktørens Forslag, hvorimod Ulla først siger "Fgjort Nej", men da Direktøren truer hende med hendes Af-skod, gaar hun dog tilsidst ind dørha. Samme Dag, som det sensationelle Nummer skal vises om Aftenen, gør Marengo endnu en Tilnærmedse til Ulla, men da han efter bliver afvist, sværger han et hævne sig. Aftenen kommer, og Huset er naturligvis udsolgt. Nu kommer Clouet: Ullas Dans over Løveburet. Hun er en Smule nervøs, men John sætter Mod i hende, og dristigt træder hun ud paa Linen. Men da hun er kommen midtvejs, hører hun en frygtelig Brølen under sig. Det er Marengo, der har tirret Løverne op til et sandt Raseri, og det forfærdelige sker - Ulla bliver nervøs og mister Balanceen. Et tusindstemmigt Skrig skingrer gennem Cirkus: Ulla er styrtet ned til Løverne. I et Spring er John inde i Buret og faar hende revet ud, inden der sker noget, hvorimod Marengo, idet han vil springe ud, snubler over Burets Kant. Et Skud knalder gennem Larmen fra den ophidsede Tilskuerskare, og da Tjenerne styrter til, ligger Marengo døende udenfor sin Käfig. Hans Revolver er i Faldet gaaet af, og Skudet har virket dræbende. Det er den gamle Historie om Nomesis om igen.

- - - o o O O o o - - -

DET DANSKE FILMMUSEUM

MELLEM STORBYENS ARTISTER

Prod.: Nordisk Films Ko. 1912.

Manus.: Alfred Kjerulf.

Instr.: E. Schnedler-Sørensen.

Medv.: Ellen Strange (Ulla, linedanserinde), Henry Seemann (hendes broder John, jockey), Frederik Jacobsen.

Premiere: 8. november 1912 i Panoptikonteatret.

SHANGHAI'ET

Prod.: Nordisk Films Ko. 1912.

Manus.: P. Lykke Seest.

Instr.: E. Schnedler-Sørensen.

Medv.: Clara Wieth (skibsreder Clausens datter Lily), Carlo Wieth (styrmand Willy, hendes forlovede), Chr. Schrøder (vært i Café New Zealand), Agneta Blom (Mary, hans datter), Cagus Bruun (skibsreder Clausen), Peter Nielsen (Brown, sørmandspræst).

Premiere: 29. juli 1912.

ET DRAMA PAA HAVET

Prod.: Nordisk Films Ko. 1912.

Manus.: Alfred Kjerulf.

Instr.: E. Schnedler-Sørensen.

Medv.: Valdemar Psilander (Frank, skuespiller), Chr. Schrøder (Storm, skibskaptajn), Ellen Aggerholm (Oda, dennes datter), Otto Lagoni.

Premiere: 3. oktober 1912 i Kosmorama (under titlen »Døds-Angstens Maskespil»).

*»Vi maa have en ekstra Sensation for at
skaffe Folk i Huset.«*

(Cirkusdirektøren i »Mellem Storbyens
Artister.«)

Af den meget produktive »Nordisk«-instruktør *Eduard Schnedler-Sørensens* arbejder har vi tidligere vist endnu to film fra 1912: »Vor Tids Dame« og »Den Stærkeste«. Disse to film – især den sidste – er i langt højere grad filmkunsthistorie end de tre rabalderfilm på dette program. »Mellem Storbyens Artister«, »Shanghai'et« og »Et Drama paa Havet« er først og fremmest af interesse til belysning af, at »Nordisk« – ved siden af at bidrage til filmkunstens udvikling – også, mere pinligt, gjorde filmen dygtigere til at appellere til primitivismen hos massepublikummet. »Nordisk« har et medansvar for, at store dele af filmproduktionen endnu i dag er præget af gold kommercialisme – ved at være med til at vise vejen uden at genere sig. 1912 var sensationsfilmens store år på »Nordisk«. I 1911 var man stadig relativt ansvars-

bevidst og tilbageholdende; året efter falder mange skranker, og grunden er lagt til den opfattelse – der i dag kan findes endog ind i anmeldernes rækker – at der ikke er noget uanständigt i, at filmen ofte giver publikum stene i stedet for brød.

Den rendyrkede filmsensationalisme er også bortset fra, at enhver dårlig film er en forpasset chance, af det onde. Ligesom pressens sensationalisme undlader den bevidst at skelene rimeligt mellem væsentligt og uvæsentligt. I de tre Schnedler-Sørensen-film bliver skildringen af katastrofer og ulykker mere væsentlig end skildring af mennesket. Men katastrofer og ulykker er som regel i sig selv ret uinteressante og lette at forklare; udfordringen til kunstneren består i at fortælle om mennesket, som er svært at forklare. Sensationsfilmen bider tilskueren ind, at det relativt uinteressante er særdeles interessant. Derved lyver den og forhindrer klar erkendelse.

I sammenhæng hermed slører sensationsfilmen den æstetiske modtagelighed. Den vænner tilskueren til voldsomme billeder, i hvilke intet er skjult, og som han næsten automatisk reagerer på. Resultatet kan meget vel blive, at tilskueren vænnes af med at møde mindre voldsomme billeder med sin egen intelligens og sin egen følelse – nogle film har jo lært ham, at han kan reagere næsten automatisk, hvorfor skal han da i biografen sættes til at »bestille noget«: Det er da nærmest en fornærmelse! Han er der jo efter fyraften!

Det bedste svar synes mig at være, at han også i biografen gør klogt i at »bestille noget«, fordi han da vil opnå større glæde – eller reitere sagt mere intens glæde. Jo mere man »bestiller« i biografen, jo færre film vil tilfredsstille. Men: Jo mere man »bestiller« i biografen, jo dybere en tilfredsstillelse vil man opnå ved de færre film. Og for denne dybere tilfredsstillelse er det værd at ofre glæde ved masser af film, for denne dybere tilfredsstillelse varer meget længere, den sidder som i små spredte glædeslagre i sindet i mange decennier efter oplevelsen af filmen, medens den overfladiske tilfredsstillelse er kortvarig. Den dybere tilfredsstillelse hjælper til at leve på langt sigt, den er i pagt med livet. Den korte, overfladiske tilfredsstillelse er kun momentan fortrængning af kedsomheden, den ligger »ved siden af livet«, den griber ikke ind i vort liv på samme måde som den dybe æstetiske glæde.

*

Ganske vist kunne den tidlige sensationsfilm ofte eje en vis poesi (især den franske), og ganske vist kunne sensationsfilmen undertiden lære instruktørerne ikke så lidt om filmens særegne muligheder, men disse lyse sider kan man næsten ikke få øje på i det foreliggende program.

»Mellem Storbyens Artister« udspilles som så mange af sensationsfilmene i cirkusmilieu. Schnedler-Sørensen dyrkede også dette milieu i den noget bedre »Dødsspring til Hest fra Cirkuskuplen«. Men medens i nogle af filmene fra storhedstiden miliet dyrkedes i relation til den borgerlige verden – for at få klassekontraster frem – er det i »Mellem Storbyens Artister« tydeligt, at instruktøren kun er i cirkus for at finde knaldeffekter. *Ellen Strange* og *Henry Seemann* er ikke uden charme i deres roller, men rollerne er så primitivt udarbejdede, at man ikke kan tale om menneskeskildring.

I »Shanghai'et« er der gjort mere ud af milieubeskrivelserne. Det begynder meget fornemt med garden party'et hos skibsrederen, men senere havner vi langt nede i underverdenen – efter at den sympatiske styrmand er blevet lokket til »Café New Zealand«. Han bliver shanghajet. »Hvor mange af os forstår vel dette Ords Betydning?« – hedder det i programmet til filmen. »Mange har vel endog aldrig hørt dette Ord, og ser det her for første Gang, og dog omfatter dette for Sømanden saa velkendte Udtryk en Sum af Lidelser og Farer, og hentyder til et af Samfundslivets forbryderiske Anslag, der i Lighed med »Den hvide Slavehandel« florerer, trods Politi og Love. Sømanden er letlevende og troskyldig, og naar han efter Langfart kommer til de store, farlige Havnebyer, bliver han let et Bytte for samvittighedslose Skurke, hvis Levevej det er at føre den unge, naive Sømand ud paa Letsindighedens Vej, saa at han glemmer Pligter og gode Forsætter og ender i dobbelt Betydning i – Lasten!«.

Til denne naivitet i programmet svarer naiviteten i skildringen af den fremmede by, der virker overmåde dansk (ligesom de amerikanske passager i »Vor Tids Dame« var påfaldende danske). Schnedler-Sørensen har nok forsøgt at arbejde med milieubeskrivelsen, men f. eks. i scenerne fra havneknejpen kvæler atelierpræget atmosfæren.

Det pudsigste i filmen er det piano, der hejses ned over den kidnappede sømands seng, når den skal skjules for nysgerrige.

Det er næppe tilfældigt, at den hvide slavehandel omtales i programmet. Som bekendt blev der omkring 1910 optaget en række sensationsfilm om den hvide slavehandel, og i Det Danske Filmmuseums indledning til »Den hvide Slavehandels sidste Offer« blev det hævdet, at det sandsynligvis var Schnedler-Sørensen, der skrev denne film. »Shanghai'et« har påfaldende ligheder med »Den hvide Slavehandels sidste Offer«. *Thora Meinckes* kreolerinde i »Den hvide Slavehandels sidste Offer« har nøjagtig samme dramatiske funktion som Agnete Bloms værtshusdatter i »Shanghai'et«.

Ikke mindst den boksende præst i »Shanghai'et« viser, at »Nordisk« havde et sikkert instinkt for det populære. Denne figur skulle jo langt senere komme til at gå igen i den ene kommercielle Hollywood-film efter den anden, og selv i *Elia Kazans* »I Storbyens Havn« er der reminiscenser af den gamle folkekomediefigur i skildringen af præsten.

*

At man ikke på »Nordisk« tog sensationsfilmene alvorligt, men blot tog dem som varer, der skulle leveres i nøje overensstemmelse med kundernes behov, viser den kendsgerning, at man til nogle af dem fabrikerede to slutninger, en lykkelig til hjemmemarkedet og en ulykkelig til udlandet (vist især til Rusland, de ulykkelige slutninger kaldes ofte »russiske slutninger«).

Vi er så heldige i dette program at kunne vise en film – »Et Drama paa Havet« – med to forskellige slutninger. Den lykkelige er først og fremmest beregnet for de pæne danskere, den ulykkelige for de sære russere. Bedre end ved at vise de to slutninger efter hinanden kan man næppe afsløre den kynisme, der præger den kommercielle filmproduktion. Man kan ikke sige, at den ene slutning er bedre end den anden – det er hip som hap, hvordan fil-

men slutter, vi er i en filmsfære, hvor der ikke kan være tale om dramatisk nødvendighed og logik.

»Et Drama paa Havet« er dog den af de tre film, der er mest opfindsom i iscenesættelsen. Her kan man i nogen grad tale om, at sensationsfilmen har lært instruktøren noget om den billedmaessige fortælleteknik. Da *Psilander* i begyndelsen af filmen følger efter *Ellen Aggerholm* fra dæk til dæk, anvendes ubesværet panorering og tilting, og kontrastklipning anvendes i scenerne med branden og underholdningen i salonen.

»Et Drama paa Havet« er en primitiv »Atlantis« – det er forbløffende, at *August Blom* kun et år senere kan skabe »Atlantis«, der er så uendeligt meget rigere end »Et Drama paa Havet«, hvor enfoldige nogle af dens træk end virker på os i dag.

Spillet i »Et Drama paa Høvet« er heller ikke med den tids målestok for kønt; Psilander og Ellen Aggerholm er svage i de højspændte passer.

Sammenligner man dette programs 3 Schnedler-Sørensen-film med »Vor Tids Dame« og »Den Stærkeste«, kommer man til den konklusion, at instruktøren var langt bedre til at gøre komedier end til at få noget akceptabelt ud af sensationsfilmen. Dog har hans bidrag til »Gar el Hama«-serien en hvis charme.

Marts 1959.

Erik Ulrichsen.

NORDISK FILMS.

IN A DEN OF LIONS

Released December 15th.

Approx. Length 2017 ft.

THE TEST.

A Comedy to be released December 15th. Length 1279 ft.

NORDISK FILMS COMPANY,
25 CECIL COURT, CHARING CROSS ROAD, LONDON, W.C.

'Phone - CITY 172.
'Grams - "Norfilcom."

IN A DEN OF LIONS.

FOREWORD.

Few people realise to the full the meaning of the phrase, "Behind the Scenes." Roars of merriment will greet the advent of some foolish clown. And yet an hour ago his little child had died. An endless life of make-believe. The mask of a smiling face which hides a broken heart.

A wonderfully clear insight into the life of these unhappy folk, who spend their days beneath the canvas of a circus tent, is afforded by the Nordisk Company's latest masterpiece, "In a Den of Lions." This has been played, staged and dressed, as will be seen by the accompanying illustrations, with an utter disregard to cost, and with all due deference to other firms may be honestly designated one of the finest productions of its kind that has ever been placed before the public.

THE STORY.

Spiro, a trapeze artist, and his wife Ulla, a tight-rope walker, are engaged at a circus. The couple are blessed with a child, a boy, and for the little family, happy in each other's love the fullness of life seems more than passing fair. Ulla has one brother, a jockey, who is also employed at the circus. Soon after his arrival, Maringo, the famous lion tamer, falls in love with Ulla, but she, on her part, learns to hate him.

For some time all went well, but one evening fate dealt its first blow.

On that never-to-be-forgotten night, Spiro meets his end. A slip, a faulty net, and the artist comes crashing into the arena below. Life is soon extinct and the poor man leaves alone his sobbing wife and child. The day after her husband's death, Ulla is accosted by the lion tamer, who makes a frantic endeavour to embrace her. The woman's cries attract the attention of her brother, who happens to be passing at the moment. With a cry of rage, he flings himself upon the tamer and a fierce fight begins. The arrival of the

management puts an abrupt end to the encounter, and Maringo takes his departure. Then suddenly the cry rings through the circus, "The snake has escaped." For a moment all is confusion, until Ulla suddenly bethinks herself of her sleeping child. An awful thought passes through her brain. With a cry of fear she hastens to the dressing room. Her suspicions have proved correct. There, at the foot of the bed, lies the python, slowly writhing its way towards the sleeping boy. Darting forward, Ulla grips the serpent with her naked hands, dragging it out of the room. Fate has yet another blow to deal. Nine days after the affair of the snake, news is brought to Ulla that she is wanted in the manager's office. Here she is told that the circus is not drawing and that a special attraction is imperative. It is urged that Ulla shall walk over Maringo's den of lions. Torn between fear and the knowledge

that refusal means dismissal, Ulla is at length obliged to agree. That evening the tent is full to overflowing. Everyone is impatient for the show to begin. The program rapidly draws to an end, and now there only remains the final turn, Maringo's lions.

The beasts having been put through their paces, it is now the moment for Ulla to appear. It is evident that she is very nervous. A deathlike stillness prevails as she sets out upon her perilous journey. All at once she is seen to stop. A moment's hesitation and she is hurled into the cage below. Like lightning, she springs to the gate and flinging herself through it, escapes death by what is literally a hair's breadth. In the confusion of the moment Maringo draws his revolver. While menacing the now infuriated animals, the tamer trips and falls. His revolver is accidentally discharged and he falls to the ground, a bullet through his heart.

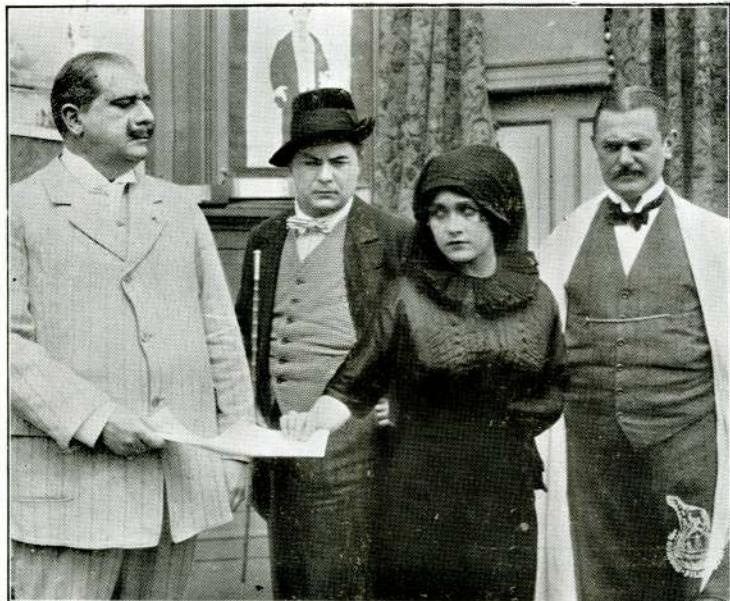
**Released
December 15th.**

**Length 2017 ft.
(approx.)**

Price 5d. per ft.

**Code Word :
" Lions."**

Copyright.

THE TEST.

FOREWORD.

Good, clean, rich humour is the essence of clever comedy. These qualifications, coupled with superb acting and delightful scenery are the main ingredients of "The Test."

THE STORY.

Mr. Groot makes his will in favour of his only son, Cecil. A codicil is attached to the effect that Cecil must marry Lizzy Ford. The idea of any such attachment is repugnant to the young man in the extreme, and Lizzy on her part feels sure that Cecil will only marry her in order to gain his father's fortune. It must be known that the young people have never met. Lizzy and her friend Emily prepare to visit the Groots. The day before their departure, Emily's maid gives notice and the girls are at their wits' end to know what to do. Suddenly an idea occurs to Lizzy, "Why not impersonate Emily's maid?" No sooner said than done. A note is despatched to the Groots stating that Emily will arrive on the morrow, but that Lizzy is unable to accompany her. Cecil is naturally overjoyed at the news, and it is evident with

the arrival of Emily and her pseudo maid that the young man is much taken with the latter. From this point onwards the plot literally teems with humour. Again and again Lizzy's identity comes near to being discovered, and as the days pass on Cecil falls more deeply than ever in love with her. At length Cecil proposes, declaring that he will marry Lizzy whatever may be the consequences. That night Lizzy quietly leaves the house, and in the morning a note arrives, stating that Miss Ford is once again herself and will arrive by the next train. Imagine Cecil's astonishment. Imagine, too, his delight. Miss Ford is the girl he loves. So all ends happily, and the Groots have accomplished their desire.

Copyright.

Released December 15th.

Code Word : "Test."

Length 1279 ft.

Die große Sensation

Attraktions-Film

der

Nordischen Films Co., g. m. b. H. Berlin

Der junge Luftgymnastiker Spiro und seine Frau, die Sotänzerin Ulla, leben mit ihrem kleinen Sohn Flemming ein glückliches Familienleben. Doch Ulla trifft auf dem Dompteur Marengo zusammen, und von jetzt an geht sie einem traurigen Schicksal entgegen. Immer verfolgt er sie mit seinen Liebeserklärungen, die sie doch jedesmal verächtlich zurückweist. Sie lebt nur für ihren Mann und ihren kleinen Jungen. Doch das Leben des Artisten ist ein fortwährendes Spiel mit dem Leben, und eines Abends, als Spiro hoch oben in der Zirkuskuppel arbeitet, macht er einen verkehrten Griff und stürzt von der schwindelnden Höhe hinunter. Noch obendrein zerreißt das Netz, welches ihn aufnehmen sollte, und man trägt ihn als Leiche aus der Manege. Die arme, kleine Ulla ist außer sich vor Kummer. Ihr Bruder John, ein Jockey am selben Zirkus angestellt, verspricht, ihr künftiger Beschützer zu sein, und sie hat ja ihren kleinen Sohn für den sie sorgen muß. Nach Spiros Tod wird Marengo noch zudringlicher gegen Ulla; eines Tages dringt er in ihre Garderobe ein; der kleine Flemming

sieht, daß etwas nicht in Ordnung ist und holt John herbei. Ein heftiger Ringkampf entsteht zwischen den beiden Artisten, die sich von nun an von Herzens Grunde hassen. Am selben Abend entschlüpfte die große Riesenschlange aus ihrem Käfig, und schleicht sich in Ullas Garderobe, in der der kleine Flemming schlafst. Glücklicherweise kommt Ulla hinzu, grade als die Schlange sich um den kleinen Jungen schlingt, und mit der größten Mühe gelingt es ihr, die Schlange aus der Garderobe zu entfernen. John glaubt, daß Marengo mit Willen die Schlange aus ihrem Käfig gelassen hat, sucht Händel mit ihm, doch ehe sie zu Tätschkeiten kommen, trennt sie das Stallpersonal. Indessen hat sich der Zirkusdirektor entschlossen, eine außerordentliche Attraktion herauszubringen, und er hat die Idee, daß Ulla über dem Löwenkäfig Seillaufen soll. Marengo soll während dieser Vorführung in dem Käfig seine Löwen und Tiger vorführen. Marengo willigt sofort ein, Ulla aber weigert sich und erst als der Direktor ihr mit Entlassung droht, gibt sie ihre Einwilligung. Am Tage, wo die

sensationelle Nummer vorgeführt werden soll, versucht Marengo wieder eine Annäherung an Ulla, er wird noch einmal zurückgewiesen, und er schwört Rache. Der Abend kommt und alles ist natürlich ausverkauft. Jetzt kommt der Clou: „Ullas Tanz über dem Käfig“. Sie ist ein wenig nervös, aber John macht ihr Mut und keck tritt sie auf das Seil hinaus. Als sie in der Mitte des Seiles ist, hört sie ein furchtbare Gebrüll. Marengo hat die Löwen gereizt. Dieselben sind in furchtbare Wut geraten und das Entsetzliche geschieht, Ulla wird unruhig, verliert das Gleichgewicht — ein furchtbare Geschehre ertönt — Ulla ist zu den Löwen hinuntergestürzt. Mit einem Schrei stürzt John in den Käfig hinein und reißt sie heraus, ehe noch etwas geschehen ist. Indem aber Marengo nachspringen will stolpert er, sein Revolver geht im Fallen los. Der Knall übertönt den Lärm der erregten Zuschauer und als die Diener herbeieilen, liegt Marengo im Sterben. Die alte Geschichte von der rächenden Nemesis hat sich wieder einmal wiederholt.

Nordische Films Co., G.m.b.H.

BERLIN SW 48

Tel.: Mpl. 10191 . . . Tel.-Adr.: Nordfilm

Friedrichstr. 13

Preis Mk. 775.—
Riesen-Reklame

Erscheinungstag: 13. Dezember 1912

Photos
Clichéplakate

CIRKUSLEBEN.

Der junge Luftgymnastiker Spiro und seine Frau, die Seiltänzerin Ulla, leben mit ihrem kleinen Sohn Flemming ein glückliches Familienleben. Doch Ulla trifft mit dem Dompteur Marengo zusammen, und von jetzt an geht sie einem traurigen Schicksal entgegen. Immer verfolgt er sie mit seinen Liebeserklärungen, die sie doch jedesmal verächtlich zurückweist. Sie lebt nur für ihren Mann und ihren kleinen Jungen. Doch das Leben des Artisten ist ein fortwährendes Spiel mit dem Leben, und eines Abends, als Spiro hoch oben in der Zirkuskuppel arbeitet, macht er einen verkehrten Griff und stürzt von der schwindelnden Höhe hinunter. Noch obendrein zerrißt das Netz, welches ihn aufnehmen sollte, und man trägt ihn als Leiche aus der Manege. Die arme, kleine Ulla ist ausser sich vor Kummer ihr Bruder John, ein Jockey am selben Zirkus angestellt verspricht ihr künftige Beschützer zu sein, und sie hat ja ihren kleinen Sohn für den sie sorgen muss. Nach Spiros Tod wird Marengo noch zudringlicher gegen Ulla; eines Tages dringt er in ihre Garderobe ein; der kleine Flemming sieht, dass etwas nicht in Ordnung ist und holt John herbei. Ein heftiger Ringkampf entsteht zwischen den beiden Artisten die sich von nun an von Herzens Grunde hassen. Am selben Abend entschlüpfte die grosse Riesenschlange aus ihrem Käfig, und schleicht sich in Ullas Garderobe, in der der kleine Flemming schläft. Glücklicherweise kommt Ulla hinzu, grade als die Schlange sich um den kleinen Jungen schlingt, und mit der grössten Mühe gelingt es ihr die Schlange aus der Garderobe zu entfernen. John glaubt, dass Marengo mit Willen die Schlange aus ihrem Käfig gelassen hat, sucht Händel mit ihm, doch ehe sie zu Thätlichkeiten kommen trennt sie das Stallpersonal. Indessen hat sich der Zirkusdirektor entschlossen eine ausserordentliche Attraktion herauszubringen, und er hat die Idee, dass Ulla über dem Löwenkäfig

Seillaufen soll. Marengo soll während dieser Vorführung in dem Käfig seine Löwen und Tiger vorführen. Marengo willigt sofort ein Ulla aber weigert sich und erst als der Direktor ihr mit Entlassung droht gibt sie ihre Einwilligung. Am Tage wo die sensationelle Nummer vorgeführt werden soll, versucht Marengo wieder eine Annäherung an Ulla, er wird noch einmal zurückgewiesen, und er schwört Rache. Der Abend kommt, und alles ist natürlich ausverkauft. Jetzt kommt das Clou: Ullas Tanz über dem Käfig. Sie ist ein wenig nervös, aber John macht ihr Mut und keck tritt sie auf das Seil hinaus. Als sie in der Mitte des Seiles ist, hört sie ein furchtbares Gebrüll. Marengo hat die Löwen gereizt. Dieselben sind in furchtbaren Wut geraten und das Entsetzliche geschieht, Ulla wird unruhig, verliert das Gleichgewicht -ein furchtbares Geschrei ertönt- Ulla ist zu den Löwen hinuntergestürzt. Mit einem Sprung stürzt John in den Käfig hinein und reisst sie heraus, ehe noch etwas geschehen ist. Indem aber Marengo nachspringen will stolpert er sein Revolver geht im Falle los. Ein Knall mitten Seillaufen soll. Marengos Schreie während dieses Geschehens unter den Zuschauern. Lärm der erregten Zuschauer und als die Diener Käfige sind Löwen und Tiger verdrängen. Marengo willigt sofort ein herbeieilen liegt Marengo im Sterben. Die alte Geschichte von der Ulla, der weinen sich auch erst als den Direktor ihr mit Entlassung droht gibt sie ihre Einwilligung. Am Tage wo die sensationelle

-----oo-----

Nummer vorgeführt werden soll, versucht Marengo wieder eine Annäherung an Ulla, er wird noch einmal zurückgewiesen, und er schwört Rache. Der Abend kommt, und alles ist natürlich ausverkauft. Jetzt kommt das Clou: Ullas Tanz über dem Käfig. Sie ist ein wenig nervös, aber John macht ihr Mut und keck tritt sie auf das Seil hinaus. Als sie in der Mitte des Seiles ist, hört sie ein furchtbares Gebrüll. Marengo hat die Löwen gereizt. Dieselben sind in furchtbaren Wut geraten und das Entsetzliche geschieht, Ulla wird unruhig, verliert das Gleichgewicht -ein furchtbares Geschrei ertönt- Ulla ist zu den Löwen hinuntergestürzt. Mit einem

A/s NORDISK
FILMS-KOMPAGNI
KOPENHAGEN

BERLIN. WIEN. LONDON. GENOVA.
NEW YORK. MOSCOU.

BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Adr.: „Nordfilm“.

Telephon Amt IV 10191.

La vie des saltimbanques.

Le jeune trapéziste Spiro et sa femme Stépanida, danseuse de corde, sont très heureux dans leur foyer avec leur petit fils René, mais Stépanida rencontre bientôt sa mauvaise destinée sous la forme du dompteur Marengo. Il la poursuit constamment de ses déclarations d'amour, mais Stépanida le renvoie toujours avec mépris. Elle vit exclusivement pour son mari et son petit garçon. Mais la vie de l'artiste est un jeu continu avec la mort, et un soir Spiro fait un faux mouvement en exécutant un numéro sous le dôme du cirque et tombe d'une hauteur vertigineuse sur le filet de sauvetage qui se brise. On ne ramasse qu'un corps inanimé et sanglant dans la sciure blanche du manège. La pauvre Stépanida est brisée de douleur, mais son frère, Guido, qui est écuyer au même cirque, promet d'être désormais son protecteur, et Stépanida pense qu'elle n'a pas le droit de désespérer puisqu'il lui reste encore un être qui réclame ses soins et son amour, son fils, le petit René. Mais après la mort de Spiro, Marengo devient de plus en plus entreprenant vis à vis de Stépanida et ne manque aucune occasion pour lui faire toutes sortes de rapprochements indélicats. Un jour, il entre sans frapper dans sa loge, mais le petit René, qui comprend que sa mère est en danger, court chercher Guido, qui s'empresse d'accourir au secours de sa sœur, et maintenant une véritable lutte s'engage entre les deux artistes. Dès ce jour-là, il se prennent d'une haine mortelle l'un pour l'autre. Le même soir le grand serpent de Marengo sort de sa cage et se glisse dans la loge de Stépanida, où dort le petit René. Stépanida y entre par hasard juste au moment où le serpent va se rouler autour du petit, et avec de grands efforts elle réussit à le trainer hors de la loge. Guido, qui croit que l'évasion du serpent est un fait exprès de Marengo, cherche querelle avec lui, mais, avant qu'ils en viennent aux mains, les gens d'écurie les séparent. Cependant le directeur du cirque s'est persuadé, qu'il faut faire quelque chose d'extraordinaire pour attirer le monde,

et il a conçu le projet que Stépanida doit aller sur la corde au dessus de la cage des lions, pendant que Marengo y exécute son numéro avec les bêtes. Marengo accepte tout de suite la proposition du directeur, tandis que Stépanida s'y refuse absolument. Très contrarié, le directeur la menace alors de lui donner congé, et elle finit par consentir. Le jour, où le numéro extra-sensationnel doit avoir lieu le soir, Marengo fait une dernière tentative auprès de Stépanida, mais comme elle le refuse encore, il jure qu'il se vengera.

Le soir arrive, et il va sans dire que tous les Billets sont vendus. La représentation a suivi sa marche et on en est au clou de la soirée: la danse de Stépanida au-dessus de la cage des lions. Elle est un peu nerveuse, mais Guido l'encourage de son mieux, et sans crainte elle s'avance alors sur la corde. Mais arrivée au milieu, elle entend des rugissements terribles au-dessous d'elle. C'est Marengo, qui a excité les lions jusqu'à la fureur, et la chose terrible va se passer. Stépanida devient nerveuse, perd l'équilibre. Un cri de terreur s'élève dans le cirque. Stépanida est tombée dans la cage des lions. D'un bond Guido s'élance dans la cage, et l'entraîne dehors avant qu'il lui arrive mal. Marengo qui veut se sauver en escaladant la cage, glisse sur le bord au moment où de sauter à bas. Une détonation se fait entendre au milieu du bruit montant de la foule agitée.

C'est le revolver de Marengo qui est parti au moment de sa chute, et les valets se précipitent au secours du blessé, le ramassent mort. C'est le contre-coup de la vengeance!

A/s NORDISK FILMS-KOMPAGNI

COPENHAGEN

BERLIN. LONDON. NEW YORK. PARIS. WIEN.
BUDAPEST. MOSCOU. BARCELONA. SOFIA.

THIS IS THE NAME OF THE
NORDISK FILM COMPANY.